

נאום יו"ר כחול לבן במליאת הכנסת- 10.11.19

חברות וחברי הבית, משפחת רבין היקרה. יו"ר הליכוד בנימין נתניהו.

אני רוצה לחזור לרגע לדבריו של יצחק רבין, בהשבעת ממשלתו ביולי 1992. "ביטחון איננו רק הטנק, המטוס וספינת הטילים. ביטחון הוא גם, ואולי אף קודם כל - האדם, האזרח הישראלי. ביטחון הוא גם החינוך של האדם, הוא הבית שלו, הוא הרחוב והשכונה שלו, הוא החברה שבתוכה צמח. וביטחון הוא גם התקווה של האדם".

רבין זכרונו לברכה היה מנהיג מהאמיצים שידענו - בפלמ"ח, בצה"ל, ובשדה הפוליטי.

כמנהיג פוליטי, הוא שינה באומץ את סדרי העדיפויות בישראל.

בכהונתו השנייה כראש ממשלה, הוא הציב את החינוך ואת הבריאות בראש סדרי העדיפויות ואת קידום הפריפריה והתשתיות כמטרה לאומית. את אותו האומץ שגילה בשדה הקרב במלחמת העצמאות ובמלחמת ששת הימים, הוא גילה גם בשדה המדינאות.

"מחרדה לא בונים מדינה. ובחרדה לא בונים צבא ותורת ביטחון, והיא לא החומר הנכון לבנות בו מדיניות למיצוי הישגי מלחמה... חרדה היא עניין מסוכן לאנשי צבא ולמדינאים, ופאניקה היא אסון", אמר.

הוא לא דיבר על הזדמנויות אזוריות, אלא מיצה אותן. לא "תהליך שלום", הוא אמר, אלא "עשיית שלום".

רבין שהכיר מקרוב את בתי הקברות הצבאיים ראה תמיד את קדושת החיים כערך עליון והבין כי למרות שלעתים קלה האצבע על ההדק, מלחיצת היד, זוהי חובתו המוסרית לעשות הכל בכדי לשים סוף לסכסוכים מדממים. אמר, ועשה.

כשנכנסתי לשדה הפוליטי, נזכרתי ברבין ובשימוש התכוף שעשה במילה שלום ושמתי לב שזו נעלמה לגמרי מהשיח הציבורי.

השלום הוחלף בביטויים מכובסים: "תהליך מדיני", "הסדר".

לא עוד.

כמו רבין, תמיד נשאף ונרדוף שלום. לא שלום אופורי אלא שלום מציאותי ומפוכח. שלום בטוח.

בדברי הימים של מדינת ישראל, אנו נמצאים בתקופה מרובת אתגרים: בזירות הביטחוניות וגם בזירות החברתיות - בחינוך, בבריאות, בפערים ההולכים ומעמיקים בחברה הישראלית.

ועם האתגרים מגיע צורך אמיתי לשנות שוב את סדרי העדיפויות. אבל מדינת ישראל משותקת.

מדינת ישראל משותקת, משום שהוחלט להקדים את הבחירות לכנסת ה-21 מסיבות אישיות, ורגע אחרי השבעתה, לפזרה שוב באותן הנסיבות ולגרור אותנו לסיבוב נוסף.

מדינת ישראל משותקת לא בשל "פלונטר פוליטי", אלא בשל תהליך משפטי. "אני מבקש שכולנו, כל יושבי הבית הזה, נזכור: העם לא משרת אותנו - אנחנו משרתים את העם", אמר רבין עם כינון ממשלתו. כעת עלינו, כולנו, 120 חברי הכנסת, מוטל לשים את האינטרסים של המדינה לפני האינטרסים האישיים והאחרים של כל אחת אחד מאיתנו. בדיוק כפי שעשה רבין לאורך כל חייו. גם כשזה דרש החלטות קשות ומורכבות עברו.

השיתוק שבו אנו נמצאים, הוא כר פורה להעמקת השסעים והמחלוקות. שלא כמו בימים שטרם הרצח, מקורם כיום לא רק במתנגדי השלטון, אלא גם ברבים מתומכיו ובו עצמו.

את השלטים בכיכרות אמנם החליפו ביריוני מקלדת ואת החתירה כנגד מוסדות ממלכתיים מובילים שרים בממשלה; אך האווירה דומה, והסכנה המרחפת לחברה הישראלית היא הגדולה ביותר מאז ימי טרום הרצח.

בימים האלו חלק ממנהיגי הציבור לא מעבירים ביקורת או מנהלים ויכוח לגיטימי, אלא מובילים מסעות דה-לגיטימציה שמטרתם ואולי גם תוצאתם הנוראית האפשרות- היא התפוררות החברה הישראלית.

ימים שבהם חותרים נגד המשטרה, צה"ל ומערכת המשפט בשל מניעים אישיים ופוליטיים - הם ימים נוראיים לחברה הישראלית. והם מקרינים לרחוב. בואו לא נספר לעצמנו סיפורים.

אם היום בצהריים רב אלוף במיל' מסתובב ברחוב וקוראים לו בקריאות גנאי, זה מגיע מאיפשהו. וכולנו מימין ומשמאל צריכים להילחם בתופעות האלו. אם לא ניזהר בלשוננו, זה יקרין הלאה.

רוב הציבור הישראלי מאס באווירה העכורה הזו, רוב הציבור הישראלי רוצה פיוס ואחדות. אנשים רוצים לקום בבוקר לאתגרי יומם ולא להיות מועסקים באתגרי ממשלתם!

כמח"ט של חטיבת הצנחנים במילואים זכיתי לביקוריו המעניינים של רבין. אך מעבר לעניין בביקורים, זכור לי במיוחד ביקור שערך רבין בעת שהייתי מפקד חטיבת חברון.

מתוך כבוד, פיניתי עבורו את המקום בראש השולחן. רבין סימן בידו, סירב למחווה. כמעט התבייש בה.

הצניעות הזאת חסרה לנו היום.

צניעות שבבסיסה ההבנה שלא משנה מי יושב בראש השולחן, אלא על אלו פעולות ובאיזו דרך אנו מתנהלים בכדי להרכיב אותו.

אני מבקש לנצל את הפנייה שלך אליי אדוני ראש הממשלה:

תמיד העברתי את המסר של אחדות ופיוס, גם בכיכר אמרתי שאזמין את יו"ר האופוזיציה לצידי.

מאות שעות ישבנו ביחד סביב השולחן. עשרות החלטות קשות לקחנו ביחד. החלטות שהשפיעו על חיי אדם ועל ביטחונם של אזרחי ישראל. כשאתה בראש השולחן, ואני רמטכ"ל.

מעולם לא חשבתי שפעולות חשאיות יגיעו לקדמת הבמה.

חשבתי שביטחון הינו נושא שמצליח להישאר מעל הפוליטיקה.

כפי שזה נראה, במקום ששיקולי הביטחון יכתיבו את ההתנהלות הפוליטית, השיקולים הפוליטיים והאישיים מכתיבים את העשייה הביטחונית.

אדוני,

לאורך שנים ראיתי בך מנהיג אחראי שרואה את טובת עמו. ואני מסכים איתך שהאתגרים שניצבים מולנו מצריכים אחדות ואחריות.

הדבר האחרון שאזרחי ישראל צריכים הוא עוד מערכת בחירות שתסק את האמון הציבורי בנו -

בי, בר, בכל היושבים כאן.

אזרחי ישראל זקוקים כעת יותר מכל לפיוס לאומי. לממשלה רחבה שכל אזרח יוכל להרגיש ולדעת שהיא עובדת עבורו.

ממשלה שכל אזרח יוכל לתת בה את אמונו, גם אם לא יסכים לכל מהלכיה.

זו צריכה להיות ממשלה שתובל על ידי הרוב. כן, גם על ידי המפלגה השנייה בגודלה - הליכוד.

גם לך אדוני יכול וצריך להיות בה חלק. אך ברמה המוסרית והאתית וגם ברמה הפרקטית, לא תוכל להוביל ממשלה אם וכאשר יוגש נגדך כתב אישום.

מהיום הראשון שלי בפוליטיקה, אמרתי ואחזור על זה כעת: אנחנו, רוב מוחלט של העם - מסכימים על רוב הנושאים:

על הצורך להתכונן ולעמוד מול האתגרים הביטחוניים בצפון ובדרום.

על ההכרח לצמצם את הגירעון באחריות, תוך הגדלת הצמיחה.

על כך שלכל ילד בישראל מגיעה לכל הפחות ההזדמנות השווה, בלי קשר לאזור החיוג שבו הוא נולד.

ועל העובדה שתמונות של קשישים ותינוקות המאושפזים במסדרונות בתי החולים אינן יכולות להיות מנת חלקנו.

כל אלה, חברותיי וחבריי, צריכות להיות הרגליים שעליהן נבנה את הממשלה הבאה. נרכיב שולחן- במשא ומתן ישיר על מהות, ובסופו של תהליך, נדבר על סידורי הישיבה סביבו.

"לא תמיד נמצאים אנשים שיש להם את העוז, את המחשבה, את היכולת, לשנות דברים, לשנות מוסכמות, לייצר מציאות חדשה!" אמר רבין.

בעת הזו, חובתנו להיות האנשים האלו.

יהי זכרו ומורשתו של יצחק רבין ברוך.